

ikke lod det skorte paa Opfordringer til at fylde sig. Uafladelig hørte man hans Stemme gennem Gaffellarmen:

»Mine Damer og Herrer! De maa virkelig lade disse farcerede Duer vederfares Retfærdighed! — — Hr. Stationsforstander! Jeg haaber, denne Château Beychevelle gefaller Dem. — — Min Frue! Sauternes er Damevin! Behag at drikke! — — Hr. Sidenius! Har Deres Glas fornærmet Dem? De drikker ikke noget. Maa jeg have den Ære —! Mine Herrer! Denne London Club 1879, som jeg har ladet omskænke, bør drikkes med Andagt. Jeg beder Dem tage for Dem og sige mig Deres Mening.«

Efter med Kendermine at have indsnuset Vinens Buket tømte Herrerne Glassene, smækkede velbehageligt med Tungen og brød ud i oprigtig mente Lovtaler.

»Hvad jeg vil kalde en passende Middelfylde,« erklærede Dyrlægen.

»Falder fortrinligt paa Tungen,« ytrede Stationsforstanderen.

»En Gudedrik!« lød det fra den nye Realskolebestyrer, Kandidat Balling, der i det samme rejste sig for at udbringe Værtens Skaal.

Denne Mand var den tre Alen lange Balling med Løvemanken, som Per i sin Tid havde truffet i Philip Salomons Hus. Han lignede, hvad det Ydre angik, ganske sig selv fra gamle Dage; og